

דף מב.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן רפז פעיף ב

עין בסעיף הקודם

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן רפז פעיף נט

נט. סח. המשחרר שני עבדים בשטר אחד לא קנו עצמם^ב, ע"כ הכותב כל נכסיו לשני עבדיו בשטר אחד אף עצמם לא קנו, אבל כתב בשני שטרות, קנו עצמם ומשחררין זה את זה. במה דברים אמורים שכתב בכל שטר ושטר כל נכסי נתונים לפלוני ופלוני עבדי ונתן לאדם אחד^ג שני השטרות ביחד. אבל אם כתב חצי נכסי לפלוני עבדי וחצי נכסי לפלוני עבדי, אפי' בשני השטרות לא קנו כלום^ד.

עין משפט ה.ו.

הו"מ סימן תכד פעיף ד

ה. ד. חציו עבד וחציו בן חורין שהכהו אדם או נגחו שור, נתבאר דינו ביור"ד סי' רס"ז פעיף ב'.

יו"ד סימן רפז פעיף פב

פב. עד. שפחה שחציה בת חורין אין כופין את רבה לשחררה שאינה מצווה על פריה ורביה, ונשארת כמות שהיא ועובדת את עצמה יום אחד ואת רבה יום אחד.

אם הכה אדם על ידה וצמתה וסופה לחזור, אם הכה ביום שעובדת את

ב. מבריתא בגיטין ע"ב ע"א, ודרשו מהפסוק "וחפשה לא ניתן לה" שאין שתי שפחות או שני עבדים משוחררין בגט אחד.

ג. שיזכה בשבילם דאז זכו שניהם כאחד, אבל אם לא מסר אותם כאחד א"כ הראשון קנה כולם וגם את העבד השני, והשני לא קנה כלום שכבר נתן הכל לראשון. ש"ך ס"ק ע'.

ד. שהעבד בכלל נכסים והרי שייר בו חציו ואין בו שחרור, וכיון שלא נשתחרר לא קנה מן הנכסים כלום. ש"ך ס"ק ע"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

רבה הנזק לרבה, ואם זה ביום שעובדת את עצמה הנזק לעצמה, אבל אם נקטעה ידה וכן כל נזק שאין סופו לחזור חולקין הנזק היא והאדון. אחר המיתה נותן חצי קנס לאדון^ה, ופטור מחצי הכופר.

דף מב:

עין משפט א.

הו"מ פימן תב סעיף יז

יז. כיצד משערין השבת, אם לא חסרו שום אבר אלא חלה ונפל למשכב או שהתנפחה ידו וסופה לחזור נותן לו שבתו של כל יום ויום של פועל בטל^ו של אותה מלאכה שבטל ממנה. ואם חיסרו אבר כגון קטע את ידו נותן לו דמי ידו שזה הנזק, והשבת רואים אותו כאילו הוא שומר קישואין ובודקים כמה שכר שומר קישואין מקבל ועושים חשבון כל ימי חוליו של זה ונותן לו. וה"ה אם קטע רגלו רואים אותו כאילו הוא שומר הפתח. אם סימא את עינו רואים אותו כאילו הוא טוחן ברחיים וכן כל כיוצא בזה.

הגה: זה בסתם בן אדם שאינו בעל מקצוע אבל אם היה בעל מקצוע ויכול לעסוק במלאכה אחר חוליו משערין השבת כפי המלאכה שבטל ממנה^ז.

עין משפט ב.

יו"ד פימן רפז סעיף פב

עין לעיל דף מב. עין משפט ה

ה. דאינה עומדת בעמוד והוצא קאי כמו עבד, שהרי אין כופין רבה, ופטור מחצי הכופר שעליו ליתן בשביל צד בת חורין מכיון שאין לה יורשים. ש"ך ס"ק ע"ח.
ו. במשנה, וכמימרא דרבא שם פ"ה ע"ב, ועיין בלשון הטור שהאריך יותר בביאור פועל בטל של אותה מלאכה דזה תלוי כפי מה שהוא מלאכתו שיש מלאכה כבידה ושכרה מועט שהיה לוקח מעט כדי שישב בטל, ויש מלאכה קלה ששכרה הרבה וצריכין ליתן לו הרבה כדי שישכים לשבת בטל ממנה, והרמב"ם הוסיף שתלוי גם באדם עצמו דאם הוא אדם שהבטלה קשה לו צריך ליתן לו כל שכרו, ע"ש בסמ"ע ס"ק כ'.
ז. טור בשם הרא"ש, ותוס' בב"ק שם ד"ה רואין.

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן רפז סעיף לט

ל.מ. מח. הפיל שן עבדו וסימא עינו יוצא בשינו ואינו נותן לו דמי עינו ^ח,
ואם תפס העבד אין מוציאין בידו, ואם כתב לו גט שיחרור בין
הפלת שינו לסימוי עינו, משלם לו דמי עינו.

עין משפט ו.

יו"ד סימן רפז סעיף כז

כ.ו. לה. כיצד יוצא בראשי אברים עבד שמל וטבל לשם עבדות, אם סימא
אדונו את עינו או הפיל שינו או חיסר אותו אחד מראשי אצבעותיו ^ט
של ידיו או רגליו או ראשי אזניו או ראש החוטם או ראש הגויה או
ראשי הדדים שבאשה יוצא לחירות, וצריך גט שחרור.

הגה: וכופין ^י את רבו לכתוב לו גט שחרור.

כ.ו. לו. חתך לשונו של העבד אינו יוצא לחירות, דבעינן מום שבגלוי ^כ.

ח. והב"ח כתב דאם היה לו שהות לכתוב גט שחרור בין שינו לעינו, הוא שאינו נותן לו
דמי עינו, אבל אם בפעם אחת עשה שניהם חייב ליתן לו דמי עינו. ובט"ז השיג עליו וכתב
דאין חילוק בזה, ואפי' בבת אחת פטור. וכך העלה בספר ראשון לציון ודלא כהב"ח בדברי
הרמב"ם.

ט. בגמ' קידושין כ"ה ע"א, ממשנה ז' פ"ו דנגעים.

י. ב"י בשם רי"ו. ועיין בגיטין מ"ב ע"ב איבעיא להו.

כ. כת"ק שם בברייתא כ"ד ע"ב.